

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Zakaj mi pa niste povedali svojega imena?»

»Povedal sem vam svoje pravo ime. Old Firehand mi pravijo samo na zapadu in med westmani, ker je pač ogenj moje puške in mojih samokresov, kakor ste sami videli, nevaren za moje sovražnike.«

Omeniti moramo, da dobi na zapadu poleg svojega rodbinskega imena še posebno »bojno ime« vsak lovec, ki se je količkaj odlikoval. In zgodi se navadno, da ga po njegovem pravem imenu na zapadu nihče ne pozna, pač pa zaslovi njegovo bojno ime.

Skoraj vsa bojna imena junakov divjega zapada so sestavljena s pridevkom old, ki pomeni po angleško »star«, ki pa kot pridevek k bojnemu imenu seveda ne označuje fizične, telesne starosti, — saj so nekateri westmani še mladi ljudje, pa že imajo pridevek Old — ampak približno isto, kar pri nas v priimkih »star znanec« — dober znanec — »star prijatelj« — dober prijatelj —. Tak znanec in prijatelj ni treba da bi bil že kar star, tudi mlademu človeku damo tak priimek.

Razen tega je »old« v bojnih imenih divjega zapada tudi poudarek, poudariti, podčrtati hoče lastnost, ki jo pove ime. Firehand na primer pomeni »Ognjena roka«, Old Firehand pa lovca, ki je njegova puška vsikdar smrtonosna in nezmotljiva. Old Shatterhand je ime lovca, ki z golo pestjo trešči nasprotnika ob tla, da obleži nezavesten, ali pa ga celò ubije. Old Surehand je nezmotljiv strelec itd.

»Čul sem, da ste izvrsten strelec,« je pravil kapitan.

»Pshaw —!« je dejal Old Firehand malomarno. »Nič kaj takega —! Vsak dober westman je tudi dober strelec.«

Ampak videli ste, kako zaleže slavno bojno ime! Da tistile lopov ni poznal mojega bojnega imena, gotovo bi se bila spopadla.«

»In vi bi bili podlegli!«

Old Firehand se je nasmehnil.

»Menite —? Dokler bi me napadali samo z roži, bi se jih pač ne bal. Ubrani bi se jim bil in medtem bi bili prišli vaši ljudje.«

»Tisto bi se bilo seveda takoj zgodilo.«

Ampak povejte, kaj naj storim z lopovi? Gospodar sem in sodnik sem na svoji ladji. Jih naj vklenem?»

»Ne.«

»Izkrcam?»

»Tudi ne.«

»Zakaj ne? Kar pristali bomo, jih djali na suho pa smo se jih iznebili na vsem lepem!«

»Povejte, saj pač ne potujete zadnjikrat tod s svojim parnikom?»

»Mi na misel ne hodi! Še dolga leta mislim brodariti po temle starem Arkansasu.«

»No, pa se čuvajte pred maščevanjem takih ljudi! Seveda bi se jih zaenkrat iznebili, pa počakali bi na vas in bi vam utegnili eno nabresti, ki bi vas stala življenje in tudi ladjo!«

Tudi črnobradati se je približal Firehandu, pa obstal, ko se je lovec pogovarjal s kapitanom. Old Firehand ga je opazil, stopil je k njemu in ga vljudno vprašal:

»Govorili bi radi z menoj? Vam lahko s čim ustrezem?»

»Zelo mi lahko ustrezete, sirl!« je dejal črni skromno. »Dovolite, da vam stisnem roko! Zadovoljen bom in vas ne bom več nadlegoval. Pač pa se bom z veseljem spominjal dneva, ko sem se srečal z vami.«

Njegov odkriti pogled in njegova prisrčna prijaznost sta pričala, da mu prihaja beseda res iz dna srca.

Old Firehand mu je dal roko.

»Me veseli! Kako daleč mislite potovati s tole ladjo?»

»S tole ladjo? Samo do Fort Gibsona, od tam pa dalje s čolnom.«

Ampak ne sodite me napačno, sirl!»

»Zakaj?»

»Ker sem prejle sprejel drink iz roke tistega tako zvanega cornela. Ne mislite, da sem strahopetnež in da se ga bojim!«

»O ne! Le pohvaliti vas moram, da ste se tako pametno obnašali! Ampak ko je udaril Indijanca, sem koj sklenil, da ga bom pošteno in izdatno počul, kako se je treba obnašati. In kakor ste videli, sem mu dal nauk, ki si ga bo zapomnil!«

»Upajmo! Sicer pa je itak pri kraju z njim, ne bo več za westmana, roko ste mu prestrelili.«

O Indijancu pa ne vem, kaj si naj mislim —. Prav strahopetno se je obnašal, ko ga je cornel silil z drinkom, niti trenil pa ni, ko je zarjovel panter —. Kar ne morem razumeti njegovega dvojnega obnašanja —.«

»No, pa vam ga bom jaz pojasnil!«

Ga poznate?»

»Čul sem njegovo ime, pa takó trdo je, da bi si jezik lahko zlomil na njem. Nisem si ga zapomnil.«

»Povedal vam ga je v svojem materinskem jeziku, najbrž, da bi cornel ne vedel, s kom ima opravka. Ime mu je Nintropan hawej, njegov sin pa je Nintropan homoš. Ne veste, kaj pomenita ti imeni?»

»Ne.«

»Pa ju gotovo poznate, če ste količkaj živeli na zapadu. Po angleško je Nintropan hawej Veliki medved, Nintropan homoš pa Mali medved. Ti imeni ste gotovo že čulil!«

»Ali je mogoče —?« se je veselo iznenadil črnobradati. »O Velikem in Malem medvedu sem seveda že mnogo čul. Iz rodu Tonkawa sta, mislim, ne?»

»Da.«

»Rod Tonkawa se je izpridil, le tale dva sta še ohranila bojevitost svojih pradedov in se klatita po gorovju in po prerijah.«

»Da! Ali pa tudi veste, odkod je rod Tonkawa?»

»Seveda ne vem. Le toliko vem, da živi trenutno nekje spodaj na jugu blizu mehiške meje. Na Rio grande, če se ne motim.«

»Pripoveduje se, da so Tonkawe potomci starih nekdanjih prebivalcev Severne Amerike, starih Aztekov. Živeli so svojčas više na severu v Skalnem gorovju nekje, pa se umaknili belim osvojevalcem na jug ter se naselili po vaseh in mestih. In južni Indijanci so, kakor veste, komaj senca severnih, bojevitih rodov, izpridili so se, kakor ste pravilno povedali.«

»Tista medveda sta torej potomca slavnih pradedov?»

»Vsekakor. In čast delata pradedom. Ali ste videli, da je mladi sešel pod odejo po nož ali pa po tomahawk? Nemudoma bi se bil maščeval, pa nepremični obraz očetov mu je povedal, da se je treba zaenkrat še premagovati, da pa se bo ponudila prilika za maščevanje. Povem vam, pri tehle rdečkarjih zadostuje en sam pogled tam, kjer se mi beli z dolgimi govori komaj sporazumemo!«

Cornel je zapisan smrti, vam rečem! Maščevala se bodeta, obesila se mu bodeta za pete in prej ne bodeta odnehala, da ga upihmeta!«

Do Fort Gibsona torej potujete s parnikom?»

»Da.«

»Tudi jaz potujem še nekaj časa s parnikom. Našla bova priliko, da se spoznava —.«

Z dobrohotno všečnostjo je gledal močnega možakaria, si pokimal pa pridjal vabeče:

»In jako ljubo bi mi bilo, da bi se še bolje spoznala —.«

(Dalje sledi.)

Izpremembra.

»Ali si že dolgo znan s to rjavolasko?»

»Tri mesece.«

»Ona pa pravi, da se poznata že čez leto dni.«

»Da, toda takrat je bila še črnolaska.«

Očetova šola.

»Jurček, zakaj si pa pojedel kolač, ko sem ti vendar rekla, da ga ne smeš?»

»Zato, mamica, ker atek vedno pravi: Ako reče žena »ne«, pomeni to »da.«

V šoli.

Nadzornik: »No, ti tam v tretji klopi, povej mi, kje je Grintavec?»

Učenec: »V našem razredu ga ni, gospod nadzornik.«

Pijanec.

»No, Jaka, ali si prišel sinoči iz gostilne srečno domov?»

»Seveda! Samo ko sem šel po stopnicah gor, mi je nekdo stopil na roko; moral je biti pijan!«

Na deželi.

Turist (v neki vasi): »Kaj, pri vas nimate nobenega zdravnika? Kaj pa napravite s ponesrečenci in bolniki?»

Vaški krčmar: »Ti pomrjejo vsi naravne smrti!«

Nemogoče.

Sodnik (priči): »Ta dva obdolženca sta vsak s svojim stolom obdelovala drug drugega. Ali jih niste mogli pomiriti?»

Priča: »Ne, ker sta bila samo dva stola na razpolago.«

V šoli.

»Kaj je odkril znani Kolumb?»

»Avstralijo.«

»Napačno. Ali veš ti, Janezek?»

»Afriko.«

»Tudi napak! Ti, Jože, bodeš vendar to vedel?»

»Jajce.«

Prav je storil.

»Kako se je izučil starogrški Demosthenes v govorništvu?»

»S tem, da se ni oženil.«